

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/191/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5119200053
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5119200053.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 01 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Q. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXXX/X, XXX XX Q., v konaní o zaplatenie 1.663,64 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 42Csp/2/2019-254 zo dňa 14. mája 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 42Csp/2/2019-254 zo dňa 14. mája 2019 vo výroku, ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol a vo výroku o trovách prvoinštančného konania, p o t v r d z u j e .

Žalovaná n e m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

V nenapadnutej časti zostáva rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 42Csp/2/2019-254 zo dňa 14. mája 2019 n e d o t k n u t ý .

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom s poukazom na ustanovenia § 497, § 708 ods. 1, 2, § 710 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník a ustanovenia § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. f), § 18 ods. 1, 2, 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvného vzťahu medzi sporovými stranami (ďalej „zákon č. 129/2010 Z.z.“) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.663,64 Eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). Žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenu súdu dňa 04.01.2019 sa žalobca voči žalovanej domáhal zaplatenia istiny vo výške 1.663,64 Eur spolu s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 1.663,64 Eur od 30.10.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi stranami sporu bola dňa 15.11.2016 uzavretá Zmluva o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie na účte ako zmluva uzatvorenú na diaľku - cez internetbanking (ďalej „Zmluva“), ktorou žalobca poskytol žalovanej limit povoleného prečerpania vo výške 1.500,00 Eur, s variabilnou úrokovou sadzbou vo výške 19,90 % ročne. V zmysle Zmluvy bol žalovanej zriadený osobný účet č. E XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Z výpisov z účtu žalovanej za obdobie od 15.12.2012 do 29.10.2018 mal súd preukázané, že rozdiel medzi kreditnými a debetnými zostatkami tvoril celkový debetný zostatok vo výške 1.663,64 Eur. Uvedené mal súd preukázané aj na základe tej skutočnosti, že ku dňu 29.10.2018, kedy žalobca pred zatvorením účtu žalovanej vykonal internú účtovnú transakciu (prevod), debetný zostatok na účte klienta (žalovanej) previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet č. E.XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, a tento bol vykázaný z titulu prečerpania v celkovej výške 1.663,64 Eur. Žalovaná porušila svoje povinnosti, keď realizovala čerpanie z účtu nad povolený limit, na základe čoho dospel prvoinštančný súd k záveru, že žaloba

žalobcu je čo do istiny dôvodná, a preto jej v časti istiny vyhovel a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.663,64 Eur. Súd ďalej žalobu v časti žalobou uplatneného sankčného úroku vo výške 28 % ročne zamietol. V zmysle žalobcom predložených dokumentov, najmä Sadzobníka poplatkov (ďalej „Sadzobník“) a Všeobecných obchodných podmienok účinných v rozhodnom čase (ďalej „VOP“), sankčná úroková sadzba pri nepovolenom prečerpaní účtu predstavovala 28 % ročne. Výška tohto sankčného úroku však nebola dohodnutá so žalovanou priamo v Zmluve. Výška úroku vyplývala iba zo Sadzobníka, pričom nič nebránilo žalobcovi tento Sadzobník kedykoľvek meniť. Hoci v zmysle VOP je každú zmenu Sadzobníka žalobca povinný zverejniť vo svojich obchodných priestoroch a na internetovej stránke najneskôr v deň účinnosti zmeny (článok 25.4 VOP), žalovaná v skutočnosti nemala reálnu šancu zistiť, kedy a ako bola tá-ktorá sadzba úroku zmenená, a teda ani zväžiť, do akej miery je pre ňu finančne zaťažujúce čerpať finančné prostriedky nad rámec prostriedkov uložených na účte. Preto podľa názoru okresného súdu, aj z dôvodu, že konkrétna výška úrokovej sadzby nebola dohodnutá a uvedená priamo v Zmluve so žalovanou, ale len jednostranne vo vedľajšom dokumente popri zmluve, t.j. v Sadzobníku, ktorý môže žalobca kedykoľvek jednostranne meniť bez akejkoľvek spolupráce s klientom, žalobca si mohol účtovať úroky a poplatky iba za predpokladu, že tieto boli zmluvnými stranami individuálne dojednané, pričom za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal síce spotrebiteľ (žalovaná) možnosť oboznámiť sa pred podpisom Zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V danom prípade nijako žalovaná obsah sadzobníka poplatkov ovplyvňovať nemohla. Žalobca nepredložil žiaden listinný dôkaz preukazujúci dojednanie výšky úrokov, v čase vzniku nároku žalobou požadovaného sankčného úroku vo výške 28 %. V spotrebiteľskom právnom vzťahu musí byť výška úrokov priamo uvedená v Zmluve, žalobca tak nepreukázal platné individuálne dojednanie úroku vo výške 28 % v spotrebiteľskej zmluve a ani v listine, ktorá by bola spojená so zmluvou o osobnom účte a ani skutočnosť, že žalovaná ako spotrebiteľ bola s ňou preukázateľne oboznámená, čo vyplynulo aj z výpovede žalovanej na pojednávaní pred prvoinštančným súdom, a preto žalobcovi nárok na úrok vo výške 28 % ročne podľa názoru okresného súdu nevznikol. Vo vzťahu k ustanoveniu § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. je veriteľ povinný spotrebiteľa informovať pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Aj keď žalobca poukázal na to, že na svojej webstránke má tieto informácie uvedené, okresný súd konštatoval, že takéto informovanie nie je možné považovať v zmysle zákona za dostačujúce, keďže sa jedná len o všeobecné, neadresné informácie pre každého, kto stránku navštíví. Nie je zrejmé, či žalovaná navštívila alebo navštevuje niekedy stránku žalobcu.

4. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, 2 CSP, keď bol žalobca v konaní úspešný v rozsahu istiny a jeho neúspech bol len v nepatrnej časti uplatneného príslušenstva.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny v odvolaním napadnutých výrokoch II. a III. tak, že súd žalobe vyhovie a prizná žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Napadnutý rozsudok je podľa názoru odvolateľa nesprávny, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, prvoinštančný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca si v danom prípade voči žalovanej uplatnil nárok na zaplatenie úroku z titulu prečerpania, pričom zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. V zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe, pričom žalobca zverejňuje výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke (nielen aktuálne, ale aj historické). Dal do pozornosti aj rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 z 09.11.2016, v zmysle ktorého sa má článok 10 ods. 1, 2 Smernice EÚ a Rady 2008/48/ES vykladať tak, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, čo znamená, že aj VOP, Sadzobník a Výveska úrokových sadzieb sú v danom prípade súčasťou Zmluvy. Odvolateľ videl pochybenie okresného súdu aj v jeho postupe - pokiaľ považoval žalobu za neúplnú, mal žalobcu v zmysle § 129 ods. 1 CSP vyzvať na jej doplnenie, čo okresný súd nespravil. Na podporu svojich tvrdení o uvedenom procesnom postupe poukázal na viacero rozhodnutí všeobecných súdov, napr. na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/262/2017 zo dňa 18.01.2018 či uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/33/2017 zo dňa 27.06.2017. Ako prílohu podaného odvolania predložil žalobca súdu listinu označenú ako Úrokové sadzby produktov vo vzťahu k možnosti doplnenia dokazovania v odvolacom konaní upriamil pozornosť na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/25/2017 zo dňa 20.02.2018. Odvolateľ v rámci podaného opravného prostriedku poukázal aj na konkrétne články VOP a na možnosť veriteľa požadovať úroky za prečerpanie účtu, s poukazom na viacero rozhodnutí súdov SR (napr. uznesenie Krajského

súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/71/2018 zo dňa 25.09.2018, sp. zn. 5Co/190/2018 zo dňa 15.11.2018 a ďalšie).

6. Žalovaná na odvolanie žalobcu, ktoré jej bolo doručené dňa 05.08.2019, procesne nereagovala.

7. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené neboli.

8. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie vo výroku II., ktorým okresný súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vo výroku III. o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil. V nenapadnutej časti (výrok I.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

9. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

10. V rámci reakcie na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v podanom opravnom prostriedku sa odvolací súd v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Je potrebné poukázať na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

11. Východiskovou je v danom prípade skutočnosť, že právny vzťah založený medzi žalobcom a žalovaným Zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 15.11.2016 je vzťahom spotrebiteľským, na ktorý dopadajú zákonné ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Spotrebiteľský charakter právneho vzťahu vzniknutého medzi žalobcom a žalovanou nenamietal ani samotný odvolateľ.

12. Námietky žalobcu ohľadne nepriznania žalobou uplatnených úrokov vo výške 28 % ročne vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

13. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

14. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

15. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ustanovenie § 366 CSP). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované.

16. Postup súdu prvej inštancie pri vyhodnocovaní dôkaznej situácie bol správny. Podstatou problému v posudzovanej veci bol nedostatok skutkových tvrdení a následne aj neunesenie dôkazného bremena žalobcom, ktorý nepreukázal zmluvné dojednanie účastníkov právneho vzťahu založeného Zmluvou o povinnosti žalovanej platiť úrok vo výške 28 % ročne zo žalobou uplatnenej sumy. Aj pri zníženej formálnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme prekročenia, je nevyhnutné, aby náležitosti zmluvy, z ktorých žalobca odvodzuje svoje práva, boli preukázané jasným a zrozumiteľným spôsobom. Jednoduché predloženie výpisov z účtov, Všeobecných obchodných podmienok a Sadzobníka úrokových sadzieb neboli postačujúcimi dôkazmi, ktoré by mohli viesť súd k zásahu do majetkovej sféry žalovanej, pretože len deklarujú jednostrannú vôľu žalobcu ako silnejšej zmluvnej strany bez toho, aby preukazovali aj prejav vôle žalovanej a pre absenciu individuálneho dojednania podmienok, na základe ktorých si žalobca uplatnil nároky, takémuto nároku nemožno priznať súdnu ochranu. Sadzobník v danom prípade nemá charakter individuálneho zmluvného dojednania, ale predstavuje len interný, jednostranný písomný dokument dodávateľa služieb, nemá charakter zmluvného dokumentu obsahujúceho vzájomné dojednanie účastníkov, písomne prejavenu vôľu obidvoch zmluvných strán uplatňovať poplatky v takej výške a za také konkrétne služby, za ktoré na ľarchu účtu žalovanej si ich účtoval žalobca a ich administratívnym účtovaním vytváral na účte žalovanej „prekročenie, prečerpanie „ - vo výške istiny uplatnenej v súdnom konaní. Sadzobník poplatkov (ako svoj interný dokument) môže dodávateľ (žalobca) kedykoľvek podľa svojho hodnotenia jednostranne meniť a aj mení (v rámci tejto zmeny poplatky bez súhlasu spotrebiteľa aj zvyšovať prípadne uplatňovať aj iné zmluvne nevyjednané poplatky) čo potvrdzuje, že predmetný dokument má charakter dokumentu iba jednostrannej povahy. Žalobcom uplatnené nároky na zaplatenie úroku vo výške 28 % ročne neboli individuálne dohodnuté, pričom za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal síce spotrebiteľ (žalovaná) možnosť oboznámiť sa pred podpisom Zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V danom prípade žalovaná nijakým spôsobom obsah Sadzobníka poplatkov ovplyvňovať nemohla. Takisto pokiaľ išlo o VOP, tieto majú slúžiť na dojednanie technického alebo vysvetľujúceho charakteru a nemali by sa v nich nachádzať dojednanie úrokov, či iných poplatkov, pokiaľ ich spotrebiteľ (žalovaná) nemôže individuálne s dodávateľom (žalobcom) dohodnúť. Forma zakotvenia jednotlivých zmluvných ustanovení môže byť stranami určená rôzne, avšak deklarácia prejavu vôle byť viazaný zmluvou z nich musí nepochybne vyplývať, čo v spornom prípade nebolo splnené. V prejednávanej veci jednoznačne došlo k uzavretiu spotrebiteľského kontraktu, v prípade ktorého nemožno pripustiť postup veriteľa určujúceho podstatné zmluvné povinnosti jednostranne, v jeho prospech a bez negociácie s protistranou.

17. Na správnych právnych záveroch súdu prvej inštancie nič nezmenili ani právne úvahy, ktoré súdu predložil žalobca v podanom odvolaní. Z obsahu podaného odvolania je zrejmé, že žalobca sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a súdu opakovanne predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu.

18. Vo vzťahu k žalobcom namietanému postupu okresného súdu, ktorý ho nevyzval na doplnenie nejasného podania, odvolací súd konštatuje, že na postup v zmysle § 129 ods. 1 CSP v danom

prípade neboli splnené zákonné podmienky. V procese vedenia sporových konaní je totiž potrebné rozlišovať medzi situáciou, keď súd považuje žalobu za neurčitú pre niektorý z dôvodov uvedených v ustanovení § 129 ods. 1 CSP a situáciou, keď je žaloba z procesného hľadiska v poriadku, avšak žalobca v nej neuviedol všetky relevantné skutkové tvrdenia vo vzťahu k uplatňovanému nároku a tieto ani počas konania nedoplnil, čo malo za následok jeho neúspech v konaní z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. Podstatou problému v posudzovanej veci bol nedostatok skutkových tvrdení a následne aj neunesenie dôkazného bremena žalobcom, ktorý nepreukázal zmluvné dojednanie účastníkov právneho vzťahu založeného Zmluvou o povinnosti žalovaného platiť úroky vo výške 28 % ročne, ktoré mu boli zaúčtované na ľarchu účtu a ich výške. Pokiaľ by súd v danom prípade vyzval žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení k ním uplatnenému nároku, takýto postup by bol považovaný za neprímeraný zásah do rovnosti zbraní sporových strán a zároveň by sa jednalo o rozpor so zásadou kontradiktórnosti uplatňovanou v civilných sporových konaniach.

19. Pokiaľ odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku poukazoval na viacero rozhodnutí všeobecných súdov SR, odvolací súd dodáva, že z ustanovenia § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný. Navyiac pri rozhodovaní spotrebiteľských sporov je potrebné vždy prihliadať na konkrétne okolnosti tej-ktorej veci a časové hľadisko, rešpektujúc právnu úpravu platnú v čase uzavretia zmluvy medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

20. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, nakoľko odvolanie žalobcu v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento potvrdil napadnutý rozsudok vo výroku II. ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Zároveň potvrdil aj výrok III. o trovách prvoinštančného konania, ktorý plne zodpovedá úspechu sporových strán v spore a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

21. Vo zvyšnej časti nenapadutej odvolaním (výrok I.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanej ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanej v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016.

23. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).